

Retfærdiggjort af tro

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

Da mennesket faldt, mistede det sin retfærdighed for Gud og sin gudsfrygt. Men desværre mistede det også evnen til at være retfærdig, og det udtrykkes med de ord: »Alle er blevet uduelige.«

Gud kan ikke vente sig noget af dig. Han kan ikke engang retfærdiggøre dig ved loven, enten så loven er Guds hellige vilje eller den er Guds faderlige omsorg for at lære dig at gå. Slipper Gud sin lov løs på os, bliver vor uretfærdighed for alvor tydelig, så tydelig, at vi kan sige: Vi er umulige. Vi har ikke engang en fri vilje til at gøre det, loven kræver. I de schmalkaldiske artikler siger Luther: »Jeg forkaster og fordommer alle læresætninger, som berømmer eller ophøjer vor frie vilje som idel vildfarelse. Medens synden og døden hersker over os (uden Kristus), og djævelen er vor herre, kan der ikke hos os være evne, kraft eller forstand, hvormed vi kan berede os til retfærdighed og liv. Det er klart, at vi er forblindede, syndens og djevleens trælle.« Vi vil det, som er Gud imod. Vi føler ikke engang Satans magt over os, men gør det onde med lyst, ja, vi føler det som en byrde at have med Gud at gøre. Sådan ser vor synd ud.

Vi har ikke i vor magt at være rigtig alvorlige, og vi kan ikke styre vore tanker, men må slippe alle muligheder.

Rosenius siger: »Så længe et menneske kan gøre en eneste god gerning, kan det ikke modtage nåde. Derfor er læren om vor gode vilje nok til at ødelægge hver frelsesvej af nåde for os.«

»Ved ham (Jesus) bliver enhver, der tror, retfærdiggjort fra alt det, som I ikke ved Mose lov kunne blive retfærdiggjort fra.« [Ap.G.13,39](#) .

Men kender vi den oplevelse i dag, ikke mindst I unge, at Gud kasserer os ved loven, så vi ikke rigtig tør møde Gud, ikke løfte vore øjne til ham, ikke bede, ikke læse, men ser, at helvede passer for os, for de uretfærdige. Det er så mærkeligt, at denne oplevelse af ens indre storsynd er ligesom grunden for, at vi kan finde den største af alle hemmeligheder, at Gud retfærdiggør den fortabte. Skriften siger, at der er ingen retfærdig, ikke én, men kan vi bekræfte det i sandhed i vore oplevelser, eller løber vi udenom her? Kender vi vor indre urenhed, vor indre forløjethed, vor trang til at give igen osv.? Er det rigtigt af Bibelen at sige, at der er ingen, som elsker Gud, ikke én? Det er jo sagt til jøder, som holdt loven efter deres syn, og som var gudfrygtige efter deres opfattelse. De var dog uretfærdige, men så det ikke.

»Men nu er der uden lov åbenbaret en retfærdighed fra Gud,« siger [Rom.3,21](#) . Det er ikke altid let at regne det rigtigt, som står skrevet, men det er underligt, når Den hellige Ånd afslører. Han kan afsløre.

Sid nu stille et øjeblik og bed om, at Herrens Ånd vil afsløre evangeliet for dig. Sid nu stille lidt, ganske stille.

Det er Jesus, som er Guds retfærdighed som menneske og som Guds søn, og som Gud. »Gud eksisterede som Kristus og forligte verden med sig selv. «

I Jesus har Gud fået alt. Der har et menneske på vore vegne været aldeles lydig, lige ind i en mærkelig forbandelsens korsdød. Han gik vejen lydigt, mens jeg gik udenom. Han gik ind i et offer, han ofrede sig selv, sit blod, sit liv, og endda var det ikke betaling, men et særligt forhold til Gud. Det ligner vor betaling, men det er mere. Skriften kalder det forsoning, udslettelse af skyld, renselse af alle fejltrin, genoprettelse af et nyt gudsforhold på en helt ny grund.

I Jesus er alt det ordnet, som står så hårdt i mit sind, når jeg tænker på Gud. Alle mine synder fra mit væsens dyb og fra min overflade hviler på ham. Den skyld, som lå på os alle, lod Gud falde på ham. Han var Guds lam, der gik med verdens synd. Dommeren selv døde for dødsfangerne. Det er gådefuldt for mig, men ved Åndens lys prøver jeg at tro det. Er det ret, at mit skyldbrev eller det, som ligger i mig af onde tanker af alle slags, er taget væk gennem Jesus, så Gud ikke ser det? Er det rigtigt, at Jesus ikke bare har gjort nok for mig, men har gjort nok for hele verden, så Gud er tilfreds? Er det rigtigt, vil jeg stille tage imod det i dag, at Gud tilsiger mig alle mine synders nådige forladelse i Faderens, Sønnens og Den hellige Ånds navn.

Er gælden væk, er synden sonet, så er jeg fri.

Thi blodet, han udgød, det gælder dog mer
end alle de synder, du føler og ser
under smerte.

Og vid, at hvad Jesus har taget på sig,
det kaster han aldrig tilbage på dig -
det er borte!

Så har Jesus altså gjort renselse fra synderne over for Gud ([Hebr.1.3](#)), og så har han sat sig ved
majestætens højre hånd. Der sidder han, som er retfærdig for mig, retfærdiggjort af Gud, da han
rejste ham op fra de døde.

Èn er for alle retfærdig og ren.

Det er en evig retfærdighed, som er kommet for dagen. Ved den kan Gud nu retfærdiggøre hver den,
som kommer til Gud ved Jesus.

Den, som kommer til Jesus, kommer til evangeliet. Men det at komme er ikke evangeliet. Du må
regne med Jesus og med, at der, er du retfærdig for Gud.

Vi ejer en retfærdighed af tro ved en andens retfærdighed for Gud. »Retfærdiggjorte af tro har vi
fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.«

I ham er jeg nu hvid og ren,
bvor sort jeg selv end er;
i ham jeg og er god og from,
fuldkommen stedse her;
thi hvad kan er, er også jeg,
og hvad han har, har jeg,
fuldkommen hellighed for dig,
din yndest på min vej.
(C. O. Rosenius).

Og den retfærdighed rokkes aldrig. Derfor, synger jeg:

Selv ringest kristen er i dig,
o, Jesus, helt retfærdig, salig.
(C. O. Rosenius).

(Fra "Frits Larsen Biografi og udvalgte artikler og foredrag" - Dansk Luthersk Forlag 1970 - "Budskabet 1965" - Shafan
08-04-08)

Bibelhenviisningerne kan læses [på BibelenOnline - Det danske Bibelselskab](#)
Se iøvrigt [på Stenslands hjemmeside](#), hvor der ligger flere artikler og foredrag fra bogen.